

Шуменска поща

ВЕСТНИКЪ ЗА КУЛТУРА, СТОПАНСТВО И ОБЩЕСТВЕННОСТЪ
УРЕЖДА КОМИТЕТЪ
Редакторъ: ДИМ. РАДЕВЪ
Редакция и администрация
Пл. „Царь Борисъ“, тел. 140
ИЗЛИЗА: ЗА ГОД. 80 ЛВ., 6 М. 50 ЛВ., 3 М., 30 ЛВ
СРЪДА И СЖБОТА
ОБЯВЛЕНИЯ: ТЪРГОВСКИ И ОФИЦИАЛНИ 2 ЛВ. КВ. СМ.

Подъ нашяи погледъ

Военна психоза

Войната съ своитѣ известни и неизвестни срѣдства на човѣкоубийството и унищожението предизвикваща съ тѣхъ най-потресающа, и въ сжщото време интересни, забавни, чуднопати представи, въ едно най-кжсо време се наложатъ като факторъ, тласкащъ въ тая или оная посока съзнанието и възгледитѣ на единичната отъ мнозинството.

Понеже е имало и има субективни и обективни причини, пречени на правилното развитие на личността, малцина могатъ да се похвалятъ, че не попадатъ подъ закона на „объркани-тѣ понятия“.

Така, напримѣръ, ние не забелязва-ме какъ въ нашия животъ военната

психоза е вмѣтнала доста интересни парадокси.

Единъ такъвъ е вестникарската по-вина. Тя създава военната психоза и именно това интересно явление у хора-та, което ги тласка ту тукъ, ту тамъ. Но да видимъ. Напримѣръ, отъ из-вестно време насамъ вестникарскитѣ новини сж осжждни отъ грандиознитѣ проявлениа на войната, които заплича Полската държава. Въ тоя случай отъ частъ отъ хората които клатятъ кра-ка въ кафенетата и чакатъ нешо да раз-нообрази едноличия имъ покой, ще се чуе: „Безинтересни, постни, безсолни станаха вестникитѣ. Нѣма какво да прочетеш!“ — и не купуватъ.

Ето, какъ несъзнателно човѣкъ по-пада подъ влиянието на военната психоза. Значи, интересни вестникитѣ сж само тогава, когато съобщаватъ съ тлѣсти букви за унищожението на пѣтстоти градове, живота на хиляди човѣци; когато безумието на военната анархия превръща въ пепелища по-летата и градини и усѣйна върху тѣхъ човѣшки трунове; животътъ, надежда-та, цвѣта и бждешето на цѣли на-ции?!

Кой би помислилъ, че такива пара-докси ни каратъ активно да заставаме на страната на войната? Че като чакаме само „интересни“ вестникарски новини, може би ще дочакаме сжщото онова, което отне живота на хилядитѣ?

Затова трѣбва ни по-вече лични критика, съзнание и оформяване на своитѣ възгледи само въ зависимостъ отъ човѣшкия моралъ,

КОСТЕРЪ

ЕДНО ЧУВСТВТЕЛНО ДАРЕНИЕ

на д-во „Червенъ Кръстъ“

Шуменскиятъ клонъ на Лѣ-карския сюзъ е направилъ едно крупно дарение на тука-шното д-во „Червенъ кръстъ“, като му е отпусналъ почти цѣлата налична сума отъ касата си, а именно 6,000 лв. Управ-съветъ на Дружество „Червенъ Кръстъ“ е приелъ съ благо-дарностъ тая сума и е отпра-вилъ следното писмо до лѣкар-ския сюзъ:

№ 126
31 октомври 1939 г.

ДО Г-НА ПРЕДСЕДАТЕЛЯ
НА ШУМЕНСКИЯ КЛОНЪ ОТЪ
ЛѢКАРСКИЯ СЮЗЪ

Имаме честь да Ви съобщимъ г-нъ Председателю, че Управ-ителния съветъ на Дружество-то ни, въ заседанието си на 26 т. м. изслуша доклада на Председателя върху високо-благородния и хуманенъ жестъ на Вашето дружество да по-дари на Червенъ Кръстъ сумата 6,000 лв. Управителния съветъ съ благодарностъ и признателно-стъ прие това дарение. Трѣбва да отбележимъ, че следъ го-лѣмото дарение на дружество-то отъ страна на покойния Димитъръ Кънчевъ, това е второто по крупно дарение. За-това Управителния съветъ взе решение да обяви Вашето Д-во, съгласно чл. 24 буква В отъ устава *благодетеленъ колективенъ членъ* при клона ни и да Ви изкажемъ и пи-сменно благодарностъ.

Изпълнявайки това решение на управителния съветъ, ние Ви молимъ да го направите до-стояние на Вашитѣ членове и да имъ предадете нашитѣ благопожелания.

Прилагаме квитанция № 099744 срѣщу сумата 6,000

Председателъ: В. РАШКОВЪ
За Секретаръ: П. БАЙЧЕВА

Платете си абонамента!

ПЕЧАТНИЦА
„ЗОРА“
— ШУМЕНЪ —

Двойниятъ празникъ

Истестване имения день на царицата и паметъта на нашитѣ духовни великани.

Речъта на околийския управителъ

На площадътъ „Царъ Бо-рисъ“, следъ църковната служ-ба, при участието на много ученици, войскова частъ, го-лѣма частъ отъ шуменското гражданство и официални лица, се извърши молебенъ.

Тукъ, следъ молебена, г-нъ Хр. Хараламбиевъ, околийския ни управителъ, държа прочув-ствено слово.

Гражданки и граждани на гр. Шуменъ, скжпи ученици и ми-ли войници. Така започла упра-вителътъ и продължи: „Не веднѣжъ въ нашата история сж се явявали народни будите-ли, които, съ всичкия си шпостолски ръстъ и фанатизъмъ, съ величествената красота на своя жестъ, сж вдъхновявали въременото съзнание и сж живили нашата исторично-лъ.“

Отъ Испериха, Бориса, Си-мона, та до Паисия, Левски, Ботева и много други още и тай-после до легендарния войнъ — борецъ който се саможертву-ва за обединението на своя народъ.

На края на речъта си, следъ повторното припомване за зна-чението на празника, ораторъ подчертано се провикна, че и днесъ, чувствувайки свѣтлата паметъ и величави дѣла на нашитѣ народни будители и свестители, има наши братя, сестри и майки, които не мо-гатъ да говорятъ на своя роденъ езикъ да пѣятъ бъл-гарска пѣсенъ и да празнуватъ светлитѣ дати на своя роденъ край, нонито за моментъ да не забравятъ народнитѣ будители, тѣхнитѣ заръчи и наслед-ствено достойнство и повеля-та—не само да запазимъ, но и да разширимъ придобитото.

Така тържествено започна и завърши голѣмия празникъ.

Advocatus miles

ПИЯНО
се дава подъ наемъ

**СПРАВКА ВЪ
РЕДАКЦИЯТА**

ОГЪНЬТЪ

Химически процесъ на бързо окисляване съ свойства да гдѣля топлина и свѣтлина. Служи за много работи и спра-едливо днешнитѣ хора смѣтатъ, че откриването му отъ пър-обитния човѣкъ е било гениално постижение съ неизброими последици. И какъ да не е така, когато цѣлата ни цивилиза-ция се гради върху неговитѣ свойства. Готвене, отопление, ос-вѣтление, парни двигатели, бензинови двигатели, спиртоварение ир, сж немислими безъ него.

Но менъ днесъ не ми е до неговата полезностъ, която и, въ не бихъ могълъ да отреча. Смуцава ме обстоятелството, че огънятъ има и преносенъ, символиченъ смисълъ. Когато ни твѣха за офицери научиха ни да командваме една кжсичка повѣдь: „огънь бий“. И на никого не се виждаше странно ва, а ето днесъ духътъ ми стои смутенъ и пита: защо? Дали щото изъ цевъта на пушката, картечницата или орждието лиза пламъка на изгорѣлия взривенъ материялъ? Или защо хвърлениятъ кжсъ изгаря и изпепелява душитѣ и сърдцата засегнатитѣ? Може би и едното и другото. И все пакъ, зна-нието надминава обстоятелствата и е гениално правъ оня французки писателъ, който кръсти свое едно съчинение: „огъньтъ“.

Днесъ този „огънь“ отново пламна. Отново най-силнитѣ и-годнитѣ и най-работоспособнитѣ човѣци сж повикани да бнатъ оржжията и да защищаватъ своитѣ отечества. И всички сж прави, и всички ще горятъ съ вѣрата за подвигъ и жертва предъ олтаритѣ на тия отечества. А огънятъ ще ги, ще изгаря, ще чисти. Ще изгорятъ въ него хиляди млади юта, хиляди илюзии, десетки и стотици правди и неправди, же би корони, може би и народи.

И когато спрѣ—земята, покрита съ пепелища, ще прили-на велика пустиня, на купища развалини и безбройни реди-отъ гробища и братски могили, подъ които, прегърнати въ ния сънь, ще лежатъ много врагове и свои и, надъ които стоятъ дървени и камени кръстове съ нѣмия въпросъ: ко?

Ал М. Герасковъ

Димитъръ Радевъ

не ще приема на именния си день

Какво става по свѣта

4 ноември 1939 год.

Речъта на Молотовъ

Народниятъ комисаръ на външнитѣ работи на СССР Вечеславъ Молотовъ въ своята речъ между другото каза, че въ басейна на Черно Море СССР жслае да има миръ и спокойствие.

Той ясно и конкретно посочи сжщиятѣ причини на войната която не е идеологична, а чисто империалистична. Въ стремежа си тѣй нареченитѣ западни „демокрации“ да палятъ разложеното си влияние и господство надъ колониитѣ и свѣта, продължаватъ войната, за което сж отговорни предъ сжда на историята.

Следъ речъта на Молотовъ

АНГЛИЯ е сериозно засѣгната отъ речъта. Въдрѣки миролюбивата политика на С. С. С. Р. и Германия и широкитѣ народни маси въ самата нея, тя ще продължи войната.

ГЕРМАНИЯ удобрява речъта и вижда връзкитѣ между С. С. С. Р. и нея сж за винаги уячени.

ДРУГИТЕ СТРАНИ, споредъ отношението си къмъ Русия, най-различно коментиратъ речъта.

УНАСЪ всичко е спокойно. Борбата съ спекулата продължава.

Димитъръ Константиновъ

Търговецъ на спиртни питиета нема да приема на именния си день

Димо Пасковъ, адвокатъ

не ще приема на именния си день — Димитровъ день

Димитричка Ст. Пушкива

не приема на именния си день

Димитъръ Ст. Калчевъ

нѣма да приема на 8 т. м.

Димитъръ Гемеджиевъ — учителъ

нѣма да приема на именния си день

ПРОДАВАТЪ

се почти нови два билиярда единъ карамболъ и единъ мониксъ на износна цена

ПРЕОСТЖПВА

се сжщо разработено кафене „АМБРОЗИЯ“ — Битъ-Пазръ съ инвентаръ.

Справка кафене „РОЯЛЪ“
Шуменъ—тел. 123

ПАРИЖЪ

ЮРДАНЪ ХРИСТОВЪ

Шивашкото ателие „ПАРИЖЪ“

съобщава на клиентитѣ си и на всички интересувачи се, че се установи на ул. „Славянска“ до маг. на Харитовъ.

По този случай приема поржчки съ намалени цени

Използвайте случая!

и пакъ ПАРИЖЪ

Литературна страница

№ 5

Ив. Пъевъ

Поезия и съдба

Отдавна се преселиха от своя свят душата на двама наши поети—Пенчо Славейковъ и Пъйо Яворовъ. Двамата, които си отидоха тъй натъжени, защото бяха нечути и неразбрани от народа си, за когото бяха готови на всичко. Отидоха си със сълзи на очи: единият прокуден далеч от роден край, във чужбина, гдето и склопи очи, другият—осмън, похулен от „братята“ си, доведен до самоубийство от жестока ни действителност.

Живъ Пенчо Славейковъ, между народа си, живъ, твори и страда! Разбит от неволи, разбиралъ „своитъ“, а тѣ него—не, понесълъ знамето на което съ едри и свѣтли букви пише „култура“, съ която възмъжа и за която умрѣ. Подпиранъ на бастуна си, той се мъчи да запали факелъ въ безпросвѣтната нощ на нашия животъ който факелъ да за свѣти въ мрака и огрѣе пътя на народа му, изостаналъ, едва кретащъ къмъ напредъкъ. Съ европейската култура „на висши истини гласатай и пророкъ“ смѣлъ и борчески характеръ, решенъ на всичко за духовния възходъ, той се мъчи да ги поучи на добро, да изгладѣ неравното въ живота ни, да пресмахне варварското у насъ. Но срѣща пречки въ дѣлото си—прѣчки, които немогатъ да се преминатъ, не могатъ да се преодолятъ. Народътъ не го разбира, не познава въ неговото лице доброжелателъ, изпълненъ отъ любовъ, къмъ него. И Славейковъ се отчайва, той тѣжи, съжалѣва тѣзи, които го не съжалиха. Работи за тѣхъ, а трудътъ му е нецененъ, посрѣщанъ съ жестока неблагодарностъ и подигравки дори.

Тѣй стана съ Славейкова, същото сполетѣ и много други. Тѣй стана—преди това—съ Ал. Константиновъ, съ Конст. Величковъ, най-после съ Димчо Дебеляновъ, като „сиракъ“ въ родната си страна, съ Ст. Михайловски, преживѣлъ въ самотността и пълна забравя последнитѣ си години между насъ, и—най-прѣсния случай—съ Н. В. Ракитинъ.

Единъ отъ тѣхъ е и Яворовъ

—поетъ и мъченикъ. Не завършва гимназия по липса на сръдства, той следъ години възмъжалъ, се хваща за перото. Започва да твори, започва и да страда. Скита се по различни градове, като дребенъ чиновникъ, но не престава да пише. И оскъдицата му много пречи. Неволниятъ животъ оставя следи въ поезията му. Той би могълъ да създаде нѣщо весело, но изпитанията и бедността го правятъ (тѣ и сега правятъ—фактъ е) тѣженъ, замисленъ. Ето защо отъ неговитѣ стихове лѣха меланхолия, тъга, ето защо животътъ за него е кръстно страдание. Най-после той успѣва да си осигури единъ „сносенъ“—материално—животъ, влиза въ бракъ съ красивата Лора, но тоя бракъ му донася повече нещастия, отколкото покой и радостъ. Семейнитѣ имъ недоразумения ги довеждатъ до трагиченъ край: жена му се самоубива, съ тази си постъпка тя повежда следъ себе си Яворова, но про-

видението го спзсва. И трѣбало е малкъ поводъ който не закъснява: „човѣцитѣ“, околнитѣ, обществото—бездушно и жестоко,—цѣлятъ градъ, се нахвърлятъ върху нещастиятъ поетъ, хулятъ го, набеждаватъ го за убиецъ. И Яворовъ, виждайки се безпомощенъ, смазанъ отъ ударитѣ на студената тѣла, не можейки да понесе клеветитѣ, чуждѣ вече и не-

СТЕПЬ

Тазъ вечеръ повторно ще дойдатъ кертванитѣ,
казацитѣ тежко ще влѣзатъ съ псувни,
понесли въ душитѣ си съ бѣгъ и съ плѣсъкъ
водитѣ на много велики рѣки.

Ще трѣпнатъ отъ болка широкитѣ степи,
отъ огнена мъжа ще грѣе прѣстѣта,
надъ бѣлитѣ друми високо ще свѣти
една огромна и свѣтла звезда.

Тѣ ще ги води тамъ нейде далече
презъ миризъ на сѣно, презъ ябълковъ здрачъ
и буйно ще екне възъ синята вечеръ
далечната пѣсенъ на ведъръ косачъ.

Тазъ вечеръ повторно ще дойдатъ кертванитѣ,
казацитѣ тежко ще влѣзатъ съ псувни,
понесли въ душитѣ си съ бѣгъ и съ плѣсъкъ
водитѣ на много велики рѣки.

Н. Д. ПОПОВЪ

Поща

Емилъ Георгиевъ—„Писмо“

Стихотворението Ви не е издържано както откъмъ форма, така и откъмъ съдържание. Пишете за „сиво есенно небе“, за угнетеното състояние на душата си и, ето, попадате на съвсемъ неподходящъ на тия обстоятелства, изрази: „Лекъ зефиръ ми гали нѣжно бузитѣ“ употребявате изрази, като тоя: „Малка Ели“. Наподобява шлагерно обръщение. Въ българския литературенъ и говоримъ езикъ нѣмаме Ели!

жаленъ отъ никого, завършва самъ съ земнитѣ си теглила.

Колко други сж умрѣли тѣй—захвърлени, далечъ отъ всѣка обичъ и съжаление!

Ние, когато сж между насъ, ги осмиваме, или пъкъ оставаме съвсемъ глухи и чужди за свѣтлото имъ дѣло. И като умирайтъ,—трепваме, чувстваме се нѣкакъ онеоправдани, виновни, ровимъ и търсимъ ржкописитѣ имъ, напечатваме ги и дигаме имъ паметници, чествуваме ги блѣскаво. За да се сбъднатъ и сега думитѣ на пророка: „Когато ме изгубитѣ тогава ще ме намѣрите“.

ха отъ другия щабъ. 87 редовенъ пограниченъ батальонъ отъ пруската армия.

Това бѣха врагове, а между враговетѣ се намираше земя, която и лозаритѣ и земледѣлитѣ наричаха „ниция“. Тя не принадлежеше нито на Германската империя, нито на Французката република, нито на Белгийското кралство. Разорана отъ снаряди, изкопана надлъжъ и наширъ отъ напуснати окопигжсто постлани съ гниещи проядени човѣшки кости и ржждивъ металъ, тя бѣше земя мъртва и непринадлежаща никому. Нито едно стрѣкче треса не бѣше уцѣлѣло на нейната крастава кожа и на пладнѣ; презъ юлскитѣ дни, тя тежко мирисеше на калъ и кръвъ. Но никогато, и за най-благословената градина съ най-сочни плодове и съ най-хубави и рѣдки цвѣти, хората не сж се борили така жестоко, както за тази толкова желана гнила пустиня. Всѣки денъ нѣкой изглизваше изъ французкитѣ или германски землянки до земята, наречена ниция, и разбъркваше жълтата глина съ лепкава кафява кръвъ.

Бездомникъ

Картина

Писателятъ Илия Ив. Черенъ

(По случай 27 години отъ смъртта му)

Между писателитѣ отъ преди Балканската война бѣше и Илия Ив. Черенъ. Неговото поетическо завещание е малко по обемъ но е твърде голѣмо по художествена стойностъ. Въ душата на Черенъ се формираше образътъ на единъ мощно — подеманъ се талантъ, който днесъ щѣше да блѣсти съ ореола на голѣма величина въ нашата художествена книжнина.

Илия Ив. Черенъ е роденъ въ Габровското село Копчелии на 27 юлий 1880 год. Детинството си е прекаралъ срѣдъ стадата и неволята. Свършилъ IV отдѣление, презъ лѣтото го изпращатъ на „Добружа“ да носи калъ и камъни на задаритѣ. На 14 години постъпва I класъ на Габровската гимназия. На другата година взема два класа наведнѣжъ и отъ II класъ се озовава направо въ I курсъ на Казанлъшкото педагогическо училище. Тритѣ години, прекарани тукъ между буйни другари и идеалисти учители, опредѣлятъ насоката на бждещата му дейностъ. Учителъ и поетъ! Два идеала, две поприща, страстно мамещи тогавашната младежъ. Тукъ Илия пише първитѣ си творения: „Нѣщо като дневникъ на единъ забравенъ, невъзможно сбъднатъ сѣнь, съсипано гнѣздо, случайна изповѣдь“ — разкази изъ живота на грубата селска срѣда.

Отъ 1904 година Черенъ е вече учителъ изъ Провадийскитѣ села и съ по-дълбоко съзнание за творческата си работа. Отъ

това време сж идеинистичнитѣ разкази: „Нѣречъ, събития, буря, сонъ грядущима“.

На следната 1905 г. е повиканъ за учителъ въ „Института за сѣтъ тукъ почва нова ера за тоя творчество. Попада срѣдъта на тогавашнитѣ оли, той се явява съ нечи дзи, изпълнени съ мѣни и красота, въ списанията обаче датель“ и „Нашъ постр Плодъ на това му гордо вглѣбяване сж голѣмъ творби „Предъ осми мѣсѣцъ, Апокрифъ“.

Презъ всички сѣтъ време Илия Черенъ премина така свѣтла нишка идеята на добра воля между човѣчество. Но гато пророческитѣ му животъ звучаха и заглѣхваха нитѣ сърдца на хората. Балканската война. Илия по-после, на 9 (22) рий 1912 година, въ сѣ бойове около Лозенградъ тельтъ Илия Ивановъ пада съ пронизано сърце.

27 години отъ тогавашното на мнозина сегашни съвременници, та му вѣчно ще живѣе, зи гранитни художески рази, които въ свѣтъ животъ той успѣ да изчуднитѣ си разкази отъ „Свѣтлина отъ изтокъ“

Недѣлно

Илия Еренбургъ

Черниятъ проходъ

И най-слабиятъ лжчъ пжтува хиляди години отъ насъ до вездитѣ, ала краткъ е животътъ на човѣка—детинство съ игра, любовъ и трудъ, болести, смъртъ. Има телескопи съ голѣма сила и таблици, има разумъ и очи: но какъ да построимъ такива вѣзни, съ които да претеглимъ сжщия тоя краткъ животъ: като поставимъ на едното блюдо най-слабия лжчъ, наниза отъ числа, пространството, свѣтоветѣ, а на другото—живота на човѣшкото зърно: какъ то пониква, какъ изкласява и какъ изсѣхва? Кой знае, може би ще изкара четиридесетъ нищожни години?

Бѣше война. Нѣкогаси ще й прикачатъ единъ епитетъ „голѣмата“, или „малката“, за да може веднага да се различава отъ другитѣ войни, минали и бждещи. За жѣ щитѣ въ нея година хора бѣше война, както просто бива чума, или просто—смъртъ.

Бѣше война, и на малката точка—точка всрѣдъ точкитѣ—

близо до грамата камъни, които нѣкогаси сж се наричали градъ Ипъръ, лежеха, седѣха, ядѣха и умираха, бърже умираха съ отхвърлени нагоре ржце, чужди хора дошли отъ други мѣста. Тѣхъ ги наричаха 118 редовенъ пограниченъ полкъ отъ французката армия. Този полкъ, сформированъ на югъ въ Провансѣ, се състоеше отъ селяни, —лозари или овчари. Въ продължение на шестъ месеца—мургави, кждрококси хора ядѣха, или спѣха въ глинеститѣ ями, стреляха, умираха съ вдигнати ржце единъ следъ другъ, а въ щаба на полка се казваше, че 118 редовенъ пограниченъ полкъ защитава позицията при „Черния проходъ“.

Насреща на петстотинъ крачки, седѣха други хора и сжщо стреляха. Между тѣхъ имаше малко мургави и кждрококси. Руси и съ свѣтли очи, тѣ изглеждаха по-едри и по-груби отъ лозаритѣ и говорѣха на другъ езикъ. Това бѣха земледѣлицѣ на Помѣрания, тѣхъ нарича-

Нѣкои говорѣха, че Франция воюва за свободата, а други, че тя искала да заграби вжглища и желѣзо. Но войникътъ Пиеръ Дюбуа отъ 118-я редовенъ пограниченъ полкъ воюваше самозатова, защото бѣше война. А преди войната бѣха лозята: когато падаха често дѣждове или лозята биваха нападани отъ филоксера, Пиеръ се намръщваше и шибаше съ суха прѣчка кучето, за да не яде гроздовѣтѣ. А презъ плодороднитѣ години, следъ като продадѣше на добра цена цѣлата реколта, той си тургаше колосанъ нагрѣдникъ и отиваше въ близкото градче. Тамъ, въ кръчмата „Срещата на принцетѣ“, той се веселѣше напълно, т. е. като тупаше прислужницата по кѣнтяция широкъ грѣбъ и, като пушаше въ автомата две монети, слушаше съ зинали уста потпури. Единъ пжтъ Пиеръ заболѣ, бѣше му излѣзла пирка на ухото, а това болѣше много. Когато бѣше малкъ, той обичаше да ездѣ козитѣ и да краде отъ майка си сушени смокини. Пиеръ си имаше жена на име Жана и той често стискаше лю-

бивно гърдитѣ й, като твърди и мургави, като ветѣ на лозето презъ и плодородна година, бѣше животътъ на Пиеръ. Но отпосле Франция на да воюва за свобода, за да добие вжглища, а на войникъ въ 118-я пограниченъ полкъ. На петстотинъ крачки, Пиеръ Дюбуа се намери въ Дюбау; неговиятъ не приличаше на Пиеръ, както не приличаше на гроздето, идна югъ, и въ сжщия безкрайно приличаше, приличатъ единъ плодъ гия и единъ животъ. Петеръ ни веднѣжъ ялъ грозде, защото виждалъ само въ витѣ магазинитѣ. Музика та чаше, но въ празникъ на кегли. Той се нае, когато слънцето прии, нѣмаше дѣждъ, защото тревата съхнѣше и кр Петеръ даваха лшот Той никогато не бѣше бѣше простудилъ и

Първата ластовичка на

универсалната кооперация

Известно е на всички грамотен българин, че първите кооперации у нас бяха кредитни — по типа на германските райфайзенски каси. Тъ, макар и да допринесоха не малко за благоденствието на селото, обаче облатител им се губеха всрѣд нарастващитѣ нови нужди на селото. И ние виждаме какъ постепенно, съобразно отекващия се животъ, въ селото се явяватъ потребителни, производителни и пр. кооперации, целещи облекчаването тежкия животъ на селото. Обединението на тѣзи кооперации въ районни синдикати и Общъ съюзъ на земеделскитѣ кооперации преследва сѣщата целъ.

Въпрѣки голѣмия напредѣкъ, който е направила българската кооперация, сѣ пакъ положението на дребния и срѣденъ земеделецъ оставаше окаяно, понеже кооперативната идея не засягаше установения битъ на селския животъ — **кооперативно обработване на земята.**

Напоследѣкъ сѣ по-често почнаха да се явяватъ въ кооперативния печатъ мнения, че единствения изходъ за по-добъръ животъ на българското село е кооперативното обработване на земята. Всички други подобрения сѣ временни и мимолетни. Тѣзи мнения, обаче, си оставаха теоритически построения и *pia desiderata* (благородни пожелания). Но както всѣка идея, преди да намѣри своето жизнено практическо приложение, се носи дълго време въ умоветъ на хората, така и идеята за кооперативното обработване на земята, бидѣ я нарекулъ най-великата идея на нашия селско-стопански животъ, слиза отъ висинитѣ на теоритическитѣ предпоставки и става фактъ и факторъ въ живота. Идеята се подема отъ низинитѣ на нашето село съ съдействието на Плѣвненската земеделска камара. Този фактъ трѣбва да бъде записанъ съ златни букви въ историята на нашата кооперация. Селото, което първо реализира тази идея е Тотлебенъ, Плѣвненско. Тамъ е основана производителна земеделска кооперация „Възходъ“, обединяваща 43 семейства съ 2383 дк. земя. На 23 октомврий т. г. сѣ били пуснати първитѣ трактори за кооперативно обработване на кооп. стопанство „Възходъ“. Тракторитѣ се даватъ отъ Плѣв. зем. камара, за безплатно изораване.

Денътъ е бълъ голѣмо кооперативно тържество. Освенъ официалнитѣ лица, които безспорно иматъ дълъ въ това голѣмо стопанско-културно дѣло, присъствуваха сѣ още представители на две подобни кооперации: кооперация „Съгласие“ въ с. Върбовка, Севлиево. въ която сѣ обединени 19 стопани съ 1800 дк. земя и кооперация „Благоденствие“ въ с. Стижеровъ, Свищовско. обединяваща 9 стопани съ 500 дк. земя.

Първата ластовичка на универсалната земеделска кооперация вече се е появила на лазурното българско небе. Нека пожелаемъ тази самотна, но смѣла и съзнателна кооп. ластовичка да се разрастне въ едно неизброимо ято, което покрило необятнитѣ простори на родния лазуръ, донесе тѣй дълго лелѣяното щастие и благоденствие на милионитѣ честно трудящи се земеделски труженици. а заедно съ тѣхъ и на цѣлия български народъ.

АНТ. ХРИСТОВЪ — гр. Търговище

ТУКЪ ЩЕ ВИ РАЗКАЖЕМЪ ЗА... Слѣпитѣ

(Типография на слѣпитѣ)

Откакто слѣпитѣ французи Луи Брей измислилъ аналифическата азбука, комбинирана отъ релефни точки за слѣпитѣ придобиха едно сигурно средство за... четене. Намѣриха книгитѣ, които се издаватъ сѣ достъпни само за известни срѣди, но все пакъ, тѣ се разпространяватъ въ хиляди екземпляри и, то едновременно на нѣколко езика. Тукъ ще дадемъ нѣколко интересни данни, отъ които се вижда какъ се печататъ тия книги и какъ се редятъ... отъ самитѣ слѣпи.

ВЪ НАБОРНАТА

Странно впечатление прави наборната типография за слѣпитѣ. Облечени въ бѣли блузи и телефонни шлемове на глави, слѣпитѣ стоятъ задъ машинитѣ съ безчувствени лица, прилични на мраморъ. Неподвижно е тѣлото имъ. Само ръцетѣ работятъ съ изумителна скоростъ и точностъ, удиряйки по клавишитѣ, хващайки винтоветѣ за смѣна и пр.

Подъ диктовката на фонографа

Наборщикитѣ, безъзмислено, не виждатъ текста. Тѣ набиратъ по слухъ. Фонографътъ имъ диктува текста, който наборщикитѣ преждаватъ въ знака на брайловата азбука. Диктовката чуватъ само наборщикитѣ. Въ залата царува пълна тишина. Следъ това наборщикитѣ „чете“ съ краищата на прѣститѣ си текста на своя наборъ вързу пинковитѣ пластинки.

Коректури

При машинитѣ ядва другъ слѣпъ съ коректурнитѣ листа. На особень листъ сѣ отбелязани грѣшитѣ. Наборщикитѣ взема, безъ да отпуща глава, чукчето и тихо, съ леки и бързи движения примазна точкитѣ грѣшки и следъ това поставя правилнитѣ знаци.

Слѣпниятъ и виждащиятъ

Въ стаята горе работѣтъ заедно слѣпъ и виждащъ. Първиятъ цѣлъ денъ диктува въ фонографа текстъ въ малѣкъ речникъ, отъ който се получава огроменъ томъ. Валци отъ продиктуваниятъ текстъ се поставятъ въ фонографа, който ще почне механически да диктува на наборщика. Когато пластинкитѣ съ набора се получатъ за коректури, той, който, вижда и слѣпниятъ коректоръ ги провѣрватъ заедно. Едина чете на слухъ текста, другиятъ го следи като прокарва палци по релефнитѣ редове. И гласното четене не би могло да се сравни по бързина съ нѣмото.

Отъ дома на типографията

Всички слѣпи, работящи въ типографията, сѣ си изгубили зрението или отъ рождение или отъ детинството си. Тѣ живѣятъ въ разни краища на Парижъ и идватъ на работа, безъ да закъсняватъ нѣкога. Никога зравитѣ не познаватъ така добре улицитѣ, по които минаватъ, както тия хора се движатъ въ вѣчна тъмнина. Мнозина даже не носятъ бастуни, не желатъ да си турятъ тъмни очила, за да не се различаватъ отъ тъпата. За тѣхъ сѣ опасни само нѣки прѣпятствия по пътя — напр. маси или столове. Високитѣ предмети тѣ чувстватъ безогрѣшно и предъ лампенитѣ стѣлбове винаги се спиратъ. Особното чувство на пространство, неизвестно за здравитѣ очи, обкръжава тия хора, лишени отъ възможността да виждатъ външния миръ.

Какво казватъ другитѣ

ПОДЕМЪ Апатията

... Да, апатията е страшна. Защото оня, въ душата на когото тая се е загнездила се мисли за безвреденъ. За тѣкъвъ го мислятъ и болшинството радители и пазители на културнитѣ придобивки. Ще кажа, че многократно по-страшенъ за казаното е човѣка, обладаващъ отъ апатията. Защото никой не го преследва. Той тихо и безмълвно убива огъня на творца на ценността. И това си престъпление той върши, даже съ задоволство — не пречи на напредѣкъа съ никакви стрели! И даже се счита за крепителъ.

Т. Н.

Платете си абонамента!

ПРЕПИСЪ.

ОПРЕДѢЛЕНИЕ № 2360

Шуменскиятъ Обла-

стенъ сѣдѣ граждан-

ско отдѣление въ разпоредително заседание на 13. X. 1939 год. въ съставъ: Подпредседателъ Илия Халаджовъ, членове: Д. Гиргиновъ, Ст. Мечковъ д. чл. слуша доложеното отъ подпредседателя Ч. Гр. дѣло № 321/1939 под. ОПРЕДѢЛИ: Допуска осиновяването на ВАСИЛЪ ПАВЛОВЪ ХАРИЗАНОВЪ отъ с. Стража, Търговишко, отъ КРУМЪ АЛЕКСИЕВЪ СПАСОВЪ и съпругата му ЙОРДАНКА МИХАЛЕВА МИТЕВА СТАМЕНОВА по мжжъ КРУМОВА АЛЕКСИЕВА отъ сѣщото село.

(подписаха) Подпредседателъ: Илия Халаджовъ, членове: Д. Гиргиновъ, Ст. Мечковъ.

В Ъ Р Н О,

Секретаръ: АН. МЕРАКОВЪ

ПРЕПИСЪ.

ОПРЕДѢЛЕНИЕ № 2361

Шуменскиятъ Обла-

стенъ сѣдѣ граждан-

ско отдѣление въ разпоредително заседание на 13. X. 1939 г. въ съставъ: Подпредседателъ: Или Халаджовъ, членове: Д. Гиргиновъ, Ст. Мечковъ д. чл. слуша доложеното отъ подпредседателя Ч. Гр. дѣло № 319/1939 год. ОПРЕДѢЛИ: Допуска осиновяването на СПАСЪ ТРИФОНОВЪ ДИМИТРОВЪ отъ с. Лозница Търговишко, отъ ЛАЗАРЪ ИВАНОВЪ ЛАЗАРОВЪ и съпругата му АНГЕЛИНА ПЕНЕВА НИКОЛОВА по мжжъ ЛАЗАРОВА ИВАНОВА отъ сѣщото село.

(подписаха) Подпредседателъ: Илия Халаджовъ, членове: Д. Гиргиновъ, Ст. Мечковъ.

В Ъ Р Н О,

Секретаръ: АН. МЕРАКОВЪ

Водна мелница

Наследницитѣ на Ради Х. Тоневъ отъ с. Кюлевча продаватъ водната си мелница, заедно съ 7 декара зеленчукова градина, находяща се въ землището на гара Каспичанъ, мѣстность „Караачка“, Приблизителна стойность 40,000 лева.

Купувамъ стари вълнени парцали

Купувамъ всѣкакви вехти жѣлеза, изоставени мотори, като трактори, автомобили и др. разни части отъ машини негодни за работа.

съ ПОЧИТЪ: С. АРАБАДЖИАНЪ

Телефонъ № 78, гр. Шуменъ, ул. „П. Йоана“ № 17

седмица съ висока температура. Като малѣкъ, Петеръ играеше въ старото бащино куче и лѣше съ каскета си бѣлитѣ пайчета. Неговата жена Иохана бѣла като млѣко и ровѣла като варенъ картофъ, а юва се харесваше на Петеръ. Така живѣеше той. После — нѣкой казваха, че Германия воюва на свободата, а други — че тя иска да загуби вѣглия и жѣлѣзо — и Петеръ стана войникъ въ баталиона.

На ничията земя нѣмбше ни свобода, ни вѣглия — само ржани кости и ржжидва тѣло, по хората искаха на всѣка цена зазладѣятъ ничията земя. Така се говорѣше въ щабовѣтъ поменаваше въ книгата. На 1-а април 1916 год. лейтенантъ повика при себе си войникъ Пиеръ Дюбуа и му заповѣда въ два часа следъ полунощъ пропѣлзи по изоставения копъ, нареченъ „Котешкия коридоръ“, близу до германскитѣ позиции и да разузнае къде се напратъ неприятелскитѣ постове.

Пиеръ Дюбуа бѣше на 28 години. Това е, разбира се, много малко — най-краткиятъ лжчъ

се носи стотици вѣкове. Но Пиеръ, като изслуша заповѣдта, си помисли, че съществуватъ филокс. която унищожава лозята и болести, които погубватъ човѣка, а стане ли война, човѣкъ трѣбва да брой не годинитѣ, а часоветѣ. До два часа оставатъ още три часа и петнадесетъ минути. Той успѣ да си прише колчето и да напише на Жана писмо да не забравя да посипе съ сѣра младитѣ лози и, громко сърбайки, писеше черно кисело кафе, като за удоволствие си грѣеше ржцетъ надъ канчето.

Въ два часа следъ полунощъ Пиеръ пропѣлзъ по плъзгавата глина да завоюва ничията земя. Той дълго се промѣкваше по окопна нареченъ „Котешки коридоръ“, като се натѣкваше на кости и бодлива тѣло. Най-сетне коридорѣтъ се свърши, вдѣсно и влѣво водѣха сѣщо такива изоставени окопи, сиротни като запусѣли домове. Размишлявайки кой отъ тѣхъ да избере — десния или лѣвия, тѣй като и двата водѣха къмъ врага т. е. къмъ смъртѣта, — Пиеръ реши да си отдѣхне и, ползу-

вайки се отъ удобността на мѣстото, запуши лулата си, бедната войнишка лула, нацпанана съ глина. Бѣше много тихо, хората обикновено стреляха грѣмко презъ деня, а презъ нощта се убиваха единъ другъ безъ шумъ, като изпращаха отдѣлни хора, плъзгащи като змии, подобно на Пиера, или съ злоба се окаяваха. Пиеръ пушеше лулата си и гледаше гжстото звездно небе.

Но преди още Пиеръ да успѣе добре да разпали лулата си, иззадъ жѣгла се показа и изправи съвсемъ близко предъ него човѣшко лице. Нѣкой плъзѣше насреща му и допѣлзе. Пиеръ видѣ лице — свѣтло и широко, неприличащо на лицата на лозаритѣ и овчаритѣ въ Провансъ. Пиеръ видѣ чуждо лице, чужда каска и чужди копчета. Това бѣше Петеръ Дебау, по за Пиеръ той бѣше просто врагъ, както бѣше нѣщо просто войната или смъртѣта. Той не знаеше, че сѣщата вечеръ германскитѣ лейтенантѣ бѣше извикалъ при себе си войника Петеръ и издалъ заповѣдъ, че Петеръ сѣщо така бѣше кър-

пилъ своя шинелъ, писалъ на Иохана: да не забравя стелнитѣ крави и мяскайки бѣше сърбалъ чорба. Пиеръ не знаеше това, па даже и да знаеше, все едно не би разбралъ, тѣй като на малката точка, точка срѣдъ точкитѣ, въ тази година имаше война. За Пиеръ Петеръ бѣше просто врагъ, който припѣлзъ насреща му изведнѣжъ тѣй близо, щото усѣщане на чело. То си чуждото дишане, Пиеръ, като древния си прадѣдъ въ горитѣ, като вѣлкъ, се наведе, напрегна, готовъ да се хвърли върху плячката. И редомъ съ него Петеръ, като видѣ врага, толкова близо, че усѣщане туптенето на чуждото сърдце, като дѣдо си, като вѣлкъ, запретна ржце, събра краката си, измѣрвайки по-добре скока.

Тѣ лежеха единъ срещу другъ. Всѣки чакаше и не се решаваше да почне. Ржцетъ на двамата се виждаха и, безъ да се погледнатъ въ лице, и двамата зорко следѣха ржцетъ на врага.

А лулата на Пиеръ димѣше. Вреговетѣ лежеха редомъ, безъ желание да убиватъ, но твърдо

убедени, че е необходимо да се биятъ. Лежяха мирно и шумно дишаха единъ на другъ въ лицето. Тѣ като зѣтрове подупваха чуждата кожа. Миризмата бѣше родна и позната, миризма на войникъ въ окопъ, на мокъръ шинелъ, потъ, лоша чорба и глина.

Дошли тѣ изъ далечни земи, отъ Провансъ и Померания, па тази земя, ничия и чужда, знаеха само едно: врагъ ми е, дупи го. Тѣ не се опитаха да разговарятъ: много сѣ чуждитѣ земи и чуждитѣ езици.

Тѣ лежеха мирно единъ срещу другъ, а лулата на Пиеръ димѣше, и Петеръ, като не можеше да запуши своята, зашто знаеше, че и на нѣщо движение на ржката означава борба и смъртъ, ржцетъ уста, като жадно вдѣхваше потонѣния димъ. Това означаваше молба. Пиеръ я разбра и изпчи по-наблизо главата си. Петеръ взе лулата съ жѣби отъ жѣбитѣ. А очитѣ на двамата, както преди, не изпускаха празнитѣ ржце, които изглеждаха като безжизнени. Следъ като си смук-

(следва)

шуменска ПОЩА

Вестник за култура, стопанство и общественост

НАШИТЕ СЕЛА (пътни бележки)

с. ВИКИЛСКО — НОВО-ПАЗАРСКО

Безводно турско село с малко български къщи. Състоянието на жителите му е плачевно. Във цялото село има само един кладенец, от който вадят почти кална вода и чакат да се избистри за да пият, а за пране и друго гребат от специално построен вир за събиране на дъждовната вода. Безводието е дало своя смъртен отпечатък на тия живо погубени люде, въ които съществува едно относително примирение с собствената им съдба. Тъй знайтъ, че това не ще продължава безконечно. И, наистина, от осведомените общински власти научих, че най-късно след две години селото ще бъде снабдено с чиста и хубава вода и тогава ще зацари повече радост и безгрижие въ измъчениите души на тия селяни.

с. ПЛИСКОВЪ — НОВО-ПАЗАРСКО

Една дълга добре подредена алея с присадени млади фиданки води за селото: планирано и чисто; с пълна прогимназия и общ. управление. Жителите на това село се отличават с особена скултура, донесли я нкъде от Търновско, след като се изселили. Читалището тъ всички редовно посещават и след като чуят политическите новини се прибират, за да има време заранъта рано да отидат на нивата. Трудолюбиви сж и жертват всичко за добрия порядък въ селото си.

Освѣщаване на църквата

въ село ЗАЙЧЕНО-ОРЪШЕ — Н. ПАЗАРСКО

Тържествено посрещане на скъпите гости — Тъхни Високо Преосвещенства Варнено — Преславския Митрополитъ г. г. Йосифъ и Ловченския — Филаретъ.

Приветствени слова. Вечерната въ църквата. Тържествено освѣщаване. Речта на Митрополитъ Йосифъ. Трогательно изпращане.

На 28 октомврий, отрано селяните и официалните лица пременени и строени предъ специално построената арка очакваха скъпите гости. Отъ околните села бѣха пристигнали и свещениците. Не следъ дълго чакане автомобиля пристигна, отъ който слѣзкоха Тъхни Високо — Преосвещенства Варнено — Преславския Митрополитъ г. г. Йосифъ и Ловченския — г. г. Филаретъ.

Букети отъ цвѣта се изсипаха предъ тѣхните крака. Предъ арката бѣха сърдечно приветствувани отъ кметския намѣстникъ г. Батановъ, който имъ поднесе хлѣбъ и солъ, а енор. свещеникъ Филимонъ и у-ла г. П. Алексиевъ ти приветствуваха съ „Добре Дошли“. Малките ученици не преставаха да пѣятъ „Многая лѣта“.

На тѣхните приветствия пръвъ отговори Митрополитъ Йосифъ, който подчерта похвалната инициатива на селяните отъ Зайчино — орѣше.

„Въ днешната оскъжидца да изградишъ домъ Божи е наистина героизъмъ. Вий сте малко по брой, но чисти и сърдечни по душа за да можете да почувствувате необходимостта отъ молитвенъ домъ.“ — Сжщото каза и Митрополитъ Филаретъ

ХРОНИКА

Негово Високопросвещенство Митрополитъ Йосифъ е издалъ наредба, съ която се поръчва на свещениците да откриятъ безплатните църковни трапезарии най-късно до 15 XI. Много отъ трапезариите сж вече открити.

Тази година ще работятъ около 90 трапезарии, въ които ще бъдатъ хранени около три хиляди деца.

Ежемесечната издрѣжка на всички църковни трапезарии въ Епархията е надъ петстотинъ хиляди лева.

Настоятелството на дружеството на запасните офицери съобщава на своите членове, че на 5 ноемврий т. г. въ 10 часа ще се състои въ военното събрание редовното месечно събрание на дружеството съ много важенъ дневенъ редъ.

Канятъ се всички да присъствуватъ на сжщото, за да чуятъ изложението на г. Председателя на дружеството по въпросите, които живо ги интересуватъ.

Шуменското женско д-во „Родолубие“ изказва своята гореща благодарност на своя съгражданинъ, дарител и благодетел Генералъ Рачо Петровъ за подарените отъ него 10,000 лв. въ полза на д-вото.

Въ с. Станъ — Н. Пазарско се гради импозантно училище, което скоро ще бъде доизкарано. Сжщото село разполага съ голѣмо читалищно здание, изградено по стопански начинъ. Културниятъ животъ въ това село се провежда отъ учителя Н. Ивановъ.

Прегазенъ е на 3 т. м. отъ каруца въ града Шуменския жителъ Маринъ Вълчевъ Камновъ 53 год. Пукната е косяна на глезена на лѣвия кракъ и контуза.

като допълни, че имената на тия селяни ще бъдатъ записани въ книгата на живота. Следъ това множеството се отправи къмъ църквата за вечерня.

На другия денъ рано сутринъта — 6 ч. започна церемониалното освѣщаване и кръщаване на църквата отъ Тъхни Високо Преосвещенства Митрополитъ Йосифъ и Митрополитъ Филаретъ въ съслужие съ десетъ свещеника. Миропомазването или акта — кръщение се извърши отъ Митрополитъ Йосифа, който произнесе слово:

„Християни, храма Ви „Св. Ив. Рилски“ е вече освѣтенъ. Въ него ще можете съ сигурност и твърдо упование да изпращате своите молитви къмъ Всевишния. Следъ това ще пристъпимъ къмъ първата свѣтла литургия въ освѣтената ви и кръстена църква. Нека любовта въ сърцата ви да се увеличи; нека да зацари пълно и истинско братство между жителите на с. Зайчино — орѣше, за да бъдатъ като примѣръ между другите села.“ Следъ отслужване на първата Вожествена литургия въ освѣтения храмъ „Св. Ив. Рилски“ — Тъхни Високо преосвещенства Митрополитъ г. г. Йосифъ и Филаретъ си заминаха подъ бурните овации и трогателно изпращане отъ страна на селяните.

Петъръ Рибаровъ

На 1 т. м. къмъ 1 ч и 20 м. сл. обѣдъ въ с. Голѣма Вода — Шуменско, е затрупана съ прѣстъ жителката на сжщото село Сюлбие Мустафова 38 год. вследствие на което е починала моментално.

На 31 м. м. въ 18:55 ч. на Шуменската гара при опитъ да се качи въ време на движение на влакъ № 203, лицето Любенъ Ивановъ Карабджаковъ отъ гр. Варна ул. „Хр. Поповичъ“ е попадналъ подъ колелетата на движещия се влакъ, вследствие на което сж отрѣзани двата му крака, единия подъ коляното, а другия надъ коляното. Пострадалия съ каминетката на пожарната команда е отнесенъ въ Държавната болница, кждето вследствие раните нощетъ въ 1 часа е починалъ.

На 31 м. м. къмъ 10 часа преди обѣдъ въ Грънчарска частъ е отишла да копае прѣстъ за мазане на къщата си Софка Иванова Йорданова, 45 год. отъ гр. Шуменъ, живуща въ сжщата частъ на града, копайки прѣстъ е била затрупана отъ единъ голѣмъ пластъ, вследствие на което смъртта е последвала моментално.

Дружеството Червенъ Кръстъ — Шуменски клонъ устройва танцова забава на 5 т. м. въ салона на военното събрание съ благотворителна цѣль.

Сгодила се е и утре ще се вѣнчѣ дъщерята на нашия съгражданинъ и абонатъ Тони Ивановъ търговецъ, Катя Тони Иванова учителка въ Еврейското училище за г-нъ Павле Чобановъ, ковчежникъ въ Шаба на Дивизията — Шуменъ. Нашите благопожелания на младите и родителите имъ.

Общобългарска птицевъдна изложба ще се състои презъ текущиятъ месецъ въ София.

Предотвратенъ пожаръ въ с. Бѣлоградецъ — Н. Пазарско. На 30 октомврий т. г. въ това село е избухналъ пожаръ но съ усилията на всички селяни наедно съ кмета предотвратили пожара. Изгорѣла е само една купа сѣно за около 400 лв.

Деня на Народните будители въ Нови Пазаръ бѣ отпразднуванъ съ подобаваци тържества. Говори за значението на голѣмия празникъ директора на прогимназията г. Н. Русевъ и окол. управителъ г. Ганевъ. Имаше и литературна частъ, изпълнена отъ ученици.

На Димитровденъ е сбора и храмовиятъ празникъ въ Царевбродъ (Ендже). Ще има тържествена служба. Канятъ се гости и посетители отъ града и околните села.

Шумеската градска община е отпущнала 6,000 лв. за покупка на учебници и учебни помагала на бедни ученици отъ първоначалните училища и прогимназиите въ града, родителите на които сж признати за бедни и картотекирани като такива и една сума отъ 10,000 лв. за набавяне облекло, обуца и пр. на бедни ученици отъ първа категория, дадени сж и платове, хасе, басми и пр. за направа на белъо на бедни отъ втора категория ученици отъ сжщите училища.

Общината никога не е изоставила въпроса за доизкарване на II прогимназия „П. Воловъ“. До сега бѣха произведени нѣколко търга — на първия не се явиха конкуренти, на втория получените цени бѣха високи и общин. съветъ не утвърди тоя търгъ. Третия търгъ приключенъ преди нѣколко дни, на 2 ноемврий т. г. бѣ утвърденъ отъ общин. съветъ и доизкарването на прогимназията се възложи на фирмата на „Ат. Димитровъ — Сие — братъ“.

Парцали стари домашна вълнени
Парцали стари домашни памучни
Парцали шивашки и абаджийски
Купува новия даракъ на КАНДИЛАРОВЪ при градската градина — Шуменъ и плаща най-висока цена **НОВИЯ ДАРАКЪ**

I-ви ШУМЕНСКИ ПОСТОЯНЕНЪ БИРНИКЪ
при Шуменското Областно Данъчно Управление

ОБЯВЛЕНИЕ № 730

Подписаниятъ Нако Филковъ Кирияковъ I-ви Шуменски постояненъ бирникъ при Шуменското Областно данъчно управление, на основание определение № 70 издадено отъ менски околийски сждъ на 18. I. 1939 год. въ полза държавното съкровище срещу Мустафа Абдуловъ Мустафевъ отъ село Изгревъ Шуменско за искъ отъ 2,331 данъци съгласно чл. чл. 807—824 отъ Гражданско Сждопроизводство, обявявамъ, че 15 дни следъ датата на обнародването на настоящето ми въ канцеларията ми т. м. Шуменъ ще почне публична продаж на следния дължимотъ, а именно:

1) Една нива отъ 2.8 декара въ землището на селото Изгревъ Шуменска околия мѣстността „Коджа екимликъ“ сжседни пѣтъ, Бейтула Абдуловъ, Зифи Зифиевъ и Хасановъ Челтикъ, оценена отъ вещото лице на денъ 600 лв или за цѣлата 1680 лева.

Първоначалната цена на горния имотъ ще бъде съ по-ниска отъ оценката на вещото лице.

Продажбата свършва на онова число отъ следния, което съответствува на датата на обнародването. За правоучастие на търга се внася 10% върху първоначалната цена. Желаящите да наддаватъ могатъ да се явятъ въ канцеларията ми всѣки присъственъ денъ и часъ, за да гледатъ книгата и да наддаватъ.

гр. Шуменъ, 3 Ноемврий 1939 год.

Бирникъ: НАКО КИРИЯКОВЪ ФИЛКОВЪ

ДАЛИЛА

Защо всички дами и жени
пожици предпочитатъ
Бръсипро-фризюрския салонъ
„ДАЛИЛА“

Защото се работятъ идеални и трайни
фризюри, по последните журнални
МАША, водна ондола
и държи рекордъ за електрическо
кадрене съ най-новите изпигани
апарати съ масла безъ изгаряне
на главите, завити краища на
букли до израстване на косите
въ **КОЗМЕТИЧЕСКИЯ** ОТДѢЛЪ се
поставятъ специални биологични
маски за подмладяване и
„специална лампа съ ултра
виолетови вълни“.

— **Б**ядисване съ безвредни
бои на косите 48 естествени
тове 4 различни марки.

— **ВЪ** **МАШИНАТА** отдѣлъ
приятна обстановка, идеална
чистота, леко бръснене на
зоболъкари, столове, течаша
вода и водни сажи за
нѣчна младостъ. — **ВЪ** **МАШИНАТА**
работници.

Шуменъ

Съдържателъ: **ПЕЧО АТ. АРНАУДОВЪ**
ул. „Славянска“ срещу 7-и полкъ — Шуменъ

На прислужниците и чистачките при първоначалните ущи и прогимназиите въ града е поръчано форменно облекло — на мъжете куртки, панталони и фуражки, а на жените форменни манта за работа — на сжщите отъ преди 8 год. не е правено такова. Започнатъ е ремонта на старото помѣщение на девическата гимназия, кждето сж бждатъ премѣстени 4 паралелки отъ I прогимназия. Из-

ПЕЧАТНИЦА
„30 РА“ — ШУМЕНЪ